

friet for den eneste Sorg, han endnu kendte og anerkendte, Pengesorgen, var han gaaet utilfreds og urolig hjem. Med sin jyske Naturs Forsigtighed havde han overvejet længe, før han havde kunnet faa sig selv til at indlade sig med Onkel Heinrichs navnløse Konsortium; og den Lethed, hvormed nu Sagen straks var bleven ordnet, og selve Summens for ham svimlende Størrelse havde yderligere vakt hans Mistænksomhed. Med en Fornemmelse af paa uværdig Maade at have solgt sig havde han lukket Seddelbunkerne inde i sin Bordskuffe uden engang at ville eftertælle dem.

Synet af den hjemvendte Medbejler, som sad der forynget ved Jakobes Side, forbedrede ikke hans Sindsstemning, især da Forholdet mellem de to Herrer i Forvejen ikke var det bedste. I den Sum af meget blandede Følelser, der udgjorde Pers Kærlighed til Jakobe, var Forfængeligheden hurtig bleven den fremherskende; . . . og selv for et umistænksomt Øje var det ikke svært at se, at den unge Dame var en hel Del optaget af Eyberts Tilbagekomst.

Mens Per gik rundt og gav alle de andre Haanden, hilste han blot paa Rivalen med et Buk, hvis Skødesløshed han imidlertid havde det Uheld saaledes at overdrive, at Virkningen blev en ganske anden end den tilsigtede.

»Jeg tror, jeg er kommen for Skade at gøre mig den unge Mand til Fjende,« hviskede Eybert